

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

กิเลสเกิดเพื่อสร้างอุปสรรค

เมื่อคืนนี้ฝนตกนิดหน่อยพอให้ชุ่ม ตกไม่มากพอให้ใบไม้ชุ่มก็ยังดี ตอนเดือนมกรา ต่อฤดูฝนนี้ตามธรรมดาฝนจะตกทุกปีๆ ตั้งแต่หยุดหน้าฝนมามันก็มาเริ่มตอนนั้น จากนั้น ไปก็เดือนกุมภาพันธ์ มีน้ำก็เป็นฝนตกไปเรื่อยๆ ละ นี่ตกเมื่อคืนนี้รู้สึกชุ่มเย็นดี ฝนตกหน้านี้ โดด หนาวจริง ๆ คือหนาวผิดฝนทั้งหลายในหน้าฝน ฝนตกหน้านี้ มกรา กุมภาพันธ์ นี่จนจะชัก ไปนู่นนะ มันหนาวอะไรหนาวเจ็บหนาวแสบจริง ๆ ฝนหน้านี้ พอเลยจากนั้นไปแล้วก็ไม่เป็นไร พอหยุดหนาวปุ๊บฝนใส่ตุ้มเข้ามานี่ โอ้ พิลึกจริง ๆ นี่ละที่ว่าฝนหนาวที่สุดก็คือฝน หน้านี้ ตอนมกรา กุมภาพันธ์ หนาวมากจริง ๆ

เราออกเที่ยวกรรมฐานดูไม่ค่อยได้เว้นแต่ละปี กำลังระยะนี้มกรา กุมภาพันธ์ คือไม่ได้ หาที่มุงที่บัง เขาก็ยังไม่ได้ขึ้น เพราะมันยังไม่ร้อน คือถ้าร้อน ๆ ก็ขึ้นถ้า หน้านี้ก็เที่ยวอยู่ ตามร่มไม้แล้วก็ไม่มีที่มุงที่บัง เวลาฝนตกมาจึง โอ๊ย หนักมากนะ เวลาฝนตก มันก็โดนกัน เราน้อยากจะว่าทุกปีไปเลย ก็ถึงเวลานี้ออกแล้วนี่ พอออกพรรษาแล้วก็ออก ออกไปเที่ยว อยู่ตามป่าเสียก่อน พอเดือนมีนาจะก้าวถึงเมษายนเข้า ถ้าเย็น แต่เวลานี้อยู่ตามร่มไม้ เสียก่อน

บางทีเสือมากัดควายอยู่ข้าง ๆ มุงก็มี หน้านี้ละ เสียงควายร้องเอ๊กอัก ๆ เราก็เผิง ผางออกไปจากมุง มันมาทำอะไรกันอยู่ที่นี่ละ เสียงเรดั่งลั่นขึ้นเลย ก็เลยเจ็บไป ลำน้ำอุ้น ทางที่จะต่อเข้าไปหนองผือเป็นดง ฟังเสียงควายร้องข้าง ๆ รีมู้น เสือก็อยู่ทางนี้ ควายก็หากินอยู่ทางนี้ บ้านเขาอยู่ทางนั้น แล้วเราอยู่ฝั่งนี้ คือมันกัดกันใกล้บ้าน ที่เอามาพูดอยู่ กลางคืนพอฝนตกปั๊บ ฝนกระหน่ำลงมากกลางคืน หน้านี้ละ เราก็ร้องเวกแวกขึ้น เสือโคร่ง เข้ามากัดควาย ทีนี้ลูกมันแหละว้างเข้าไปในบ้าน แม่มันถูกเสือกัด แล้วก็ตะเกียกตะกายลงไป รีมู้น ไล่เสือตัวนี้ก็ไม่กล้าจะตามลงไป ต่อจากนั้นฝนก็เริ่มตก ลูกมันวิ่งไปบ้าน

เจ้าของเขาเห็นทำไม่ดี อ้าว ลูกควายตัวนี้มันมายังไง ไม่ใช่เสือกัดแม่มันหรือ เขา เลยรีบออกมา ออกมาก็พอดีมาเห็นแม่ เสือกัดอยู่ข้างนอกนี่ เขาก็เลยมาก่อไฟให้มัน ก่อไฟให้ควายเพื่อกันไม่ให้เสือมาซ้ำอีก เพราะถ้าไม่มีไฟเสือมันอาจมา ถ้ามีไฟก็แสดงถึง เครื่องหมายของคน มันก็ไม่มา เราอยู่อุ้นฝั่งนี้ เสืออยู่ฝั่งนู้น เขาก่อไฟไว้ฝั่งนู้น หน้านี้ละ เราไปพักอยู่ แม่น้ำอุ้นไหลออกไป แต่ไม่ใช่ยอดอุ้น ยอดอุ้นจริง ๆ อยู่ภูเขานั่น นั่นละตอน

เวลาเราไปอยู่ภูเขาเราก็ได้อาศัยน้ำทางน้ำอุ่น พอบ่ายสามโมงลงมาจากภูเขา มีกระบอกไม้ไผ่กับกาน้ำ กระบอกไม้ไผ่ทางนี้เขาเรียกบั้งทิง กระบอกไม้ไผ่สะพายขึ้นพอดีกับวันหนึ่งน้ำ

กาน้ำก็กาไม้ใหญ่ เอ้อ ขนาดนี้ แล้วกระบอกไม้ไผ่ปล้องเดียวนั้นละ สะพายกระบอกน้ำ พอขึ้นไปถึงบนเขาก็ไปอาบเหงื่อเจ้าของนั้นแหละ ก็ปีนขึ้นไปมันลำบาก ลงมาก็ไปอาบน้ำ ขึ้นไปก็อาบเหงื่อเจ้าของ วันละหน คือที่ข้างบนนั้นแหละ ทำไมถึงต้องไปอยู่นั้น ทำเลภูวนาดี แต่น้ำสำคัญมาก ไปอยู่ที่ไหนก็ตามถ้าขาดน้ำอยู่ไม่ได้นะ กรรมฐานนี้สำคัญอยู่น้ำ สถานทำเลถึงจะดีขนาดไหนก็ตาม ถ้าไม่มีน้ำอยู่ไม่ได้ ต้องมีน้ำ ตอนบ่ายลงไปอาบน้ำแล้วสะพายกระบอกน้ำกับกาพอดีกับวันหนึ่งๆ ถ้าไม่ฉันท้ำกาเดียวก็ไม่หมด ถ้าไม่ฉันทันนะ ถ้าไม่ฉันทันนี้แทบจะพูดว่าไม่ใช้น้ำ

ไปอยู่ในที่เช่นนั้น จะว่าได้ชมนิสสัยวาสนาบ้างก็น่าจะได้ชม ทุกข์ลำบากลำบากอยู่ในป่าในเขาไม่มีผู้มีคน แทนที่จะมีความว่าแหวกกังวลเกี่ยวกับหมูกับเพื่อนเจียบเลยนะ มีแต่สังัดกับธรรมๆ นี่เราไปอยู่คนเดียว สังัดอยู่ด้วยธรรมด้วยอารมณ์ของธรรมๆ ไม่มีอารมณ์ของโลกมาเจือปนเลย มีแต่อารมณ์ของธรรม กลางคืนเวลามันเจียบจริงๆ อากาศอยู่สูงๆ ละเอียดมากนะอากาศ เรายอยู่บนหลังเขาจริงๆ ค่อยลुकลามขึ้นไปๆ สูง มันไม่ชัน ค่อยลुकลามขึ้นไปเรื่อย แล้วขึ้นหลังเขาได้ อยู่บนหลังเขา อากาศนี้รู้สึกว่ามีลม ละเอียดลอมมาก เหมือนกับว่าคลานเข้ามาหาเรา ร่างกายของเรามันอยู่ที่ละเอียด อากาศก็ละเอียด เหมือนกับว่าคลานเข้ามา มันซึมเข้ามา

เวลาภาวนาเจียบๆ นี่หมายถึงว่าเราจะเริ่มเข้าที่ภาวนา ถ้าธรรมดาก็ลมหายใจไม่มีหมากหัวใจทำงานตบตบๆ เวลาเข้าที่สังัด จิตเริ่มเข้าสู่ที่หมากหัวใจทำงานมันจะเสียงดังตบตบๆ อยู่ในนี้ ได้ยินชัดมาก พอจิตเริ่มเข้าที่ หมากหัวใจทำงานก็หายเจียบไปเลย จากนั้นหาย เวลาเข้าถึงที่มันจริงๆ แล้วกายก็หายเจียบไปเลย ยังเหลือแต่ความเว้งว่างหมด ที่นี้ร่างกายเวลาจิตมันเข้าละเอียดจริงๆ ร่างกายนี้จะหายไปตามๆ กัน คือจิตมันหมดกังวลสิ่งเหล่านี้ มีแต่ความละเอียดของจิต ความละเอียดของจิตหาจุดหาหมายไม่ได้นะ ร่างกายเป็นส่วนหยาบพอจิตเข้าสู่ตัวเองโดยเฉพาะแล้ว ร่างกายหายเจียบหมดเลย นั้น

ฟังซันักภาวนา นี่มาไม้เหรอ ทำมาแทบเป็นแทบตาย มันเป็นขนาดนั้นละ ร่างกายหายเจียบเลย คือจิตก็เข้าละเอียดสุดขีด ไม่เกี่ยวกับเรื่องร่างกายเลย นี่ละที่ว่านั่งภาวนากลางคืนหนาวๆ ถ้าว่าเข้าได้แล้วความหนาวไม่มีความหมายนะ ไม่หนาว เมื่อมันเข้าของมันเต็มที่แล้วความหนาวหายหมด จนกระทั่งจิตมันได้เวล่ำเวลาของมันเคลื่อนไหวออกมา พอเคลื่อนไหวออกมามันก็รับสิ่งภายนอกดินฟ้าอากาศนะ เริ่มหนาว ที่นี้พอเริ่มหนาวแล้ว

จะนอน หนาวมันก็หนาวของมัน เราก็เริ่มนอน ไม่หลับ สู้หนาวไม่ได้ แล้วกลับมา นั่งอีก พอเข้าไปนั้นอีกก็หทยเจียบเลย แล้วทั้งคืนมันจะตายคนเรา มันไม่ได้เดินมีแต่นั่ง

กลางวันต้องกำหนดเวล่ำเวลาเหมือนมีโปรแกรมเขียนนะ กลางวันเดินมาก ๆ กลางคืนลงไม่ได้ เหมือนว่าตัวแข็งไปหมดเลย มันหนาวมาก ประการหนึ่งก็คือว่าเราไม่มีผ้าห่ม ไม่ได้มีผ้าห่มติดตัวเลย มีจีวร สังฆาฏิ สังฆาฏิก็พับครึ่ง จีวรก็พับครึ่งให้เท่านั้น แล้วก็ผ้าอาบน้ำฝนหนึ่งสำหรับเช็ดบาตรอะไร ๆ มีเท่านั้น จะว่าขวนขวายน้อยหรือไม่ขวนขวายน้อยฟังเอาซิ มีเท่านั้น อย่างเป็นทางการของเหลือเพื่อขึ้นไปก็มุ้ง กาน้ำ กลด มุ้งกับกลดเวลาทางออกแล้วก็เป็นอย่างเดียวกัน บาตร สังฆาฏิ อะไร ๆ ใส่ในบาตร ไม้ขีดไฟใส่ในบาตรมีเท่านั้น เสร็จแล้วพอดีสะพายเลย

พระกรรมฐานท่านจึงไปง่าย ท่านไม่มีของพระรุงพระรัง ไปง่าย มุ้ง กาน้ำ บาตร ก็ไม่เห็นมีอะไร ถ้าว่าไม้ขีดไฟก็กล่องหนึ่งเท่านั้นอยู่ในนั้น ก็ไม่ได้ใช้ เทียนไขอย่างมากห่อหนึ่งเอาไปมากไม่ได้ คือเราจะใช้เทียนไขเฉพาะเวลาจำเป็นจริงๆ นอกนั้นไม่ใช่ เติมน้ำมันกลางคืนดึกขนาดไหนก็ตามเราไม่เคยใช้ ไม่มีไฟนะเราเป็นนิสัยอย่างนั้น จะมาจุดไฟให้คนเห็น เติมน้ำมันไม่ได้ มันเป็นนิสัยอะไร ภาษาภาคอีสานเขาวานิสัยหลักความ คือนิสัย ลึกลับไม่ให้ใครเห็นภายใน ภายนอกไม่ควรเห็นไม่เห็น เพราะฉะนั้นจึงไปแต่คนเดียว

เติมน้ำมันพลาดเสียเท่าไรก็ตาม ถ้ามีใครไปดูไปเห็นแล้วมันไม่ขลังความหมายว่างั้นมันขลังแบบนั้น อยู่คนเดียวเช่นอยู่หนองผืนนี้ใครไปเห็นเราเติมน้ำมันเมื่อไร นีละนิสัยอันนี้มันจึงเข้ากันได้กับไปองค์เดียว ๆ เวลาจำเป็นมาอยู่กับหมู่เพื่อน เวลาหมู่เพื่อนเติมน้ำมันเราเข้านั่ง ตอนเย็น ๕ โมงเย็นหมู่เพื่อนลงเติมน้ำมันเราเข้าห้องนั่งภาวนาจน ๒ ทุ่ม ๓ ทุ่ม ล่วงไปแล้วออกจากที่ภาวนามองไม่มีใคร ฟืนไฟอะไรไม่เห็นลงละที่นี้ ไฟก็ไม่มีนะเราเติมน้ำมัน เติมน้ำมันไม่เห็นในขณะที่กำลังขโมยก็เอา ส่วนอะไร ๆ ไม่สนใจ ทางจงกรมจนเป็นเหตุ ใครจะไม่รู้ใช้ไหมล่ะ เขาไม่เห็นเวลานั้นก็เอา เวลาขโมยไม่เห็นก็เอา เป็นอย่างนั้นละนิสัยอันนี้นะ เพราะฉะนั้นจึงไปตั้งแต่องค์เดียว ๆ แล้วสนุกพิตเหวี่ยง เพราะเป็นนิสัยที่ขาดใจอยู่มาก

พ่อแม่ครูจารย์ขนาดที่ใสเราขึ้นยังต้องรังเอาไว้ คือท่านรู้นิสัยขาดใจเอาจริงมากทุกอย่าง ถ้าลงอะไรจริงถ้าเราว่าจะไปองค์เดียว เอ้อ ท่านมหาไปองค์เดียวใครอย่าไปยุ่งท่าน นั้นท่านเอาละนะ ใครอย่าไปยุ่งท่าน ให้ท่านไปองค์เดียว บางที่ท่านก็พูดหยอกเล่น คนหนึ่งไปแทบเป็นแทบตายกลับมาเห็นแต่หนังห่อกระดูก เวลาจะไปนี้ท่านพูดหยอกเล่นเฉย ๆ เอาให้ตีนะท่านว่า ท่านว่าเอาให้ตีนะ พอว่าไปองค์เดียว เอ้อ ท่านมหาไปองค์เดียว

ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ แล้วสุดท้ายท่านก็พูดหยอกเล่น เอาให้ตึนะ ให้ตีอะไรคนแทบตาย ท่านพูดเล่นเฉยๆ ก็รู้แล้วว่าความตั้งใจของเราเป็นยังไง

เพราะฉะนั้นการไปเที่ยวกรรมฐาน เราไปได้ด้วยความสะดวกองค์เดียวๆ ท่านไม่เคยห้าม เสริมด้วยสำหรับเรา องค์อื่นไม่ได้นะ บางทีจะไปด้วยกันสององค์ เหนอ ขึ้นทันที ตั้งแต่อยู่ในวัดมันก็ตกรอกให้เห็นต่อหน้าต่อตา แล้วมันยังจะไปตกลมไหนอีกล่ะ เท่านั้น ใครจะกล้าไปใช้ไหม คือ ๒ องค์ ๓ องค์จะไป ทือขึ้นเลย ตั้งแต่อยู่ในวัดมันก็ตกรอกให้เห็นอยู่ต่อหน้าต่อตา แล้วออกจากรั้วแล้วมันจะไปตกลมไหนใครจะไปดูมันล่ะ ท่านว่าเท่านั้นหมอบ ไม่กล้าไป ท่านยังไม่แน่ใจยังไม่ให้ไปความหมาย

แต่สำหรับเรา สาธุเลย ไม่เคยมีที่จะห้ามแบบนี้ ไม่มี มีแต่ส่งเด็ดเลย พอว่าเราไปองค์เดียว เอ้อ ขึ้นทันที ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ เพราะท่านเห็นนิสัย นิสัยเรานี้จริงมากนะทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าลงได้จริง จริงเอาจริง ๆ ขาดสะบั้นไปเลย ถ้าเวลาเล่นเอาแน่ไม่ได้ ฟังแต่ว่าเล่น เช่นอย่างเล่นกับหมาใครไปยุ่งไม่ได้นะ กำลังเล่นเขา แน่ะ เวลาเล่นเป็นอย่างนั้น เวลาจริงก็คึกคักหมาเข้ามาใกล้ไม่ได้ แน่ะเป็นอย่างนั้น เป็นนิสัยอย่างนั้น ถ้าว่าจริงๆ ถ้าว่าเล่นๆ

นี่ละที่ว่าเราก็เคยเล่าให้เพื่อนฝูงฟังแล้ว เรื่องเหล่านี้ ๙ ปีเราไม่เคยพูดให้ใครฟังเลย ที่ว่ามาภาวนาอยู่ อ.จักรราช มาจากกรุงเทพฯ นั่นละ หยุดเรียนแล้วนั้น ปีพรรษาแรกที่ จะออกปฏิบัติก็มาจำพรรษาที่ อ.จักรราช มาที่นั่น พอมาถึงอ.จักรราช นั่งภาวนาอยู่ปรากฏว่ามีตาปะขาวเดินเข้ามาหาเราในท่าภาวนานะ ตาปะขาวเข้ามายืนก็ก้มตรงนี้ แล้วก็นับข้อมือนับให้เราดู เราเหมือนว่านั่งดูอยู่ แกก้นนับไป พอถึงข้อที่ ๙ ปีนี้เงยหน้ามาดูเรา ทางนี้รับทราบกันว่า ๙ ปีสำเร็จว่ำนั้นนะ ที่นี้ ๙ ปีมันมีอยู่ ๒ พักซิ เพราะบวชมาตั้งแต่วันบวชถึงวันนั้นก็เรียกว่า ๙ ปีใช้ไหม ตั้งแต่ออกปฏิบัติถึงวันสำเร็จที่ว่า ๙ ปีสำเร็จ นั่นก็เป็นพักหนึ่ง

ที่นี้ ๙ ปีจิตมีแต่เจริญกับเสื่อมแทบเป็นแทบตาย พอว่า ๙ ปี มันจะสำเร็จอะไรไม่ แต่ไฟเผาหัวอก เลยพลิกกันใหม่ เอ้อ อาจจะเป็น ๙ ปีหน้า ตอนนีไฟกำลังเผาหัวอกนะ เจริญเสื่อมๆ ไม่มีทางละที่จะว่า ๙ ปีสำเร็จ สำเร็จแต่กองไฟเผาหัวอก โอ๊ย ไม่ได้เรื่อง เอ้า คงเป็น ๙ ปีหน้า ก็ปฏิบัติไปถึง ๙ ปี ออกปฏิบัติจากนี้ ๑,๒,๓,๔ ถึง ๙ ปี เพื่อนฝูงเราก็ระลึกถึงท่านอยู่ ท่านพูดเข้าที่ดี เรว่าถ้าว่าขลัง ขลังจริงๆ ถ้าว่าเก็บๆ จริงๆ ไม่ให้ใครทราบนะ อย่างที่ว่า ๙ ปีสำเร็จนี้ไม่เคยได้พูดให้ใครฟังเลย จนออกพรรษาในวันนั้นได้ชายโง่ให้เพื่อนฟัง เพื่อนก็เป็นเพื่อนปฏิบัติเก่งเหมือนกันด้วย

เอ้อ ผมจะขายโง่ให้ท่านฟังนะวันนี้ เป็นยังงัยขายยังงัย ก็ที่ออกมาปฏิบัติที่แรกมานั่งภาวนาอยู่ที่อ.จักราช ก็เล่าให้ฟัง มานั่นก็มีตาปะขาวมาบอกอย่างที่ว่า ๙ ปีสำเร็จ แล้วตอนนั้นไฟกำลังเผาหัวอกเจริญเลื่อม ๆ มันไม่มีทางหрок จึงคิดเอาว่า ๙ ปีข้างหน้าแน่ละ วันออกปฏิบัตินี้ไปถึง ๙ ปีจะสำเร็จ นี่ก็ออกพรรษาแล้ววันนี้ ๙ ปีแล้วนะเราว่างั้น ไม่เคยพูดให้ใครฟังเลยจะพูดให้ท่านฟัง เรียกว่าขายโง่ก็ยอมรับ ที่ว่า ๙ ปีสำเร็จนี้ออกพรรษาแล้ววันนี้ยังไม่สำเร็จเลย แต่จิตนั้นยอมรับว่าละเอียดมาก มันยังก็บอกว่ายังละเอียด มันยังไม่เสร็จ

พระองค์นั้นท่านก็แก้ต๊ะนะ อ้าว ถ้าว่า ๙ ปีสำเร็จนี้มันเพิ่งออกพรรษามาเนี่ย จากพรรษานี้ถึงพรรษาหน้า วันเข้าพรรษาวันไหนนั่นละ ๙ ปีจะสมบูรณ์ตรงนั้นละ สำเร็จหรือไม่สำเร็จก็จะตัดสินกันได้ตรงนั้น เดียวนี้จากนี้ไปวันออกพรรษานี้ไปถึงวันเข้าพรรษานี้มันนานสักเท่าไร ยังมีโอกาสที่จะทำให้สำเร็จได้ ทือ ว่างั้นนะ คึกคักขึ้น ทั้ง ๆ จิตมันก็ตืออยู่แล้วแหละ เอาจริง ๆ จึงได้พูดให้ฟังว่าวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ เวลา ๕ โมง นั้นละตัดสินกัน ยังไม่ถึง ๙ ปี วันเข้าพรรษาไปถึงพฤษภาคม ชัดกันลงได้แล้ว ยอมรับมาเล่าให้ท่านฟัง เออ ยอมรับละที่นี้ว่าผ่านเรียบร้อยแล้ว นั้นเห็นไหม ละ ก็บอกออกพรรษาก็จะเอาเลยจะทำงัยว่าอย่างนั้น มันต้องได้พยายามเสียก่อนซิ เพื่อนฝูงด้วยกัน พูดอะไรก็พูดกันได้ นั้นละเรื่องราว ๙ ปีจริง ๆ ถึงพรรษานั้น ก็ยังไม่ถึงเดือนพฤษภาคม มิถุนา กรกฎาคม ผ่านได้ตรงนั้นแหละ

นี่เราก็ได้เล่าให้หมู่เพื่อนลูกศิษย์ลูกหาฟัง เล่าเพื่อโอ้เพื่ออวดหรือ อวดหาอะไร เรื่องอวดเรื่องอะไรเป็นเรื่องของกิเลสทั้งมวล เรื่องธรรมท่านไม่อวด เหตุผลกลไกมีควรจะพูดหนักเบาอย่างน้อยท่านจะออกของท่านเอง ที่จะไปพูดมันนั่นมันนี่ไม่ได้ ชัดธรรมทันที พูดไม่ได้ ก็คิดดูซิ ๙ ปีสำเร็จไม่เคยพูดให้ใครฟังเลย เก็บความลับของเจ้าของไว้ จนกระทั่ง ๙ ปีวันออกพรรษาจึงมาขายโง่ เพื่อนก็มาแก้ความโง่ออกให้เป็นความฉลาด ถึงเดือนพฤษภาคม ก็ผ่านได้ ก็เป็นอย่างนั้นละ

นี่ละจึงพูดให้ฟัง คือเวลาเก็บเก็บจริง ๆ นะเรา อย่างที่ว่า ๙ ปีไม่เคยพูดไหนเลย มา ๙ ปีออกบวชก็ไฟกำลังเผาหัวอกมันจะสำเร็จได้ยังงัย ไม่เอา ต้องเป็น ๙ ปีนี้แหละ ออกปฏิบัติ ๙ ปีจึงสำเร็จ นั้นละพอออกปฏิบัติ ออกพรรษาจิตมันละเอียดแล้ว แต่มันยังไม่สำเร็จก็ต้องมาขายโง่ให้พระท่านฟัง นี้ออกพรรษาแล้ววันนี้ว่า ๙ ปีสำเร็จ มันยังไม่สำเร็จ มาขายโง่ให้ท่านฟัง โอ้ย ๙ ปีนี้มันเพิ่งออกพรรษา มันต้องพรรษาหน้าชนมันถึงจะเต็ม ๙ ปีว่างั้นนะ ทือ ว่างั้นหรือคึกคัก ฟาดตั้งแต่เดือนพฤษภาคมพอดี ก็เป็นอย่างนั้น ถ้ามันได้เป็นขึ้นในจิตมันแน่นยามากนะ สิ่งเหล่านี้ไม่พูดให้ใครฟังง่าย ๆ ไม่ว่าองค์ใดท่านไม่ค่อยพูดละ

เรื่องความรู้ภายในจิต มันเป็นชั้นเฉพา เรียกว่ากิเลสเกิด ธรรมเกิด มีอยู่สองอย่างใน สนามรบ กิเลสเกิดก็คือมันขัด ถ้ากิเลสเกิดขึ้นมาขัดต่อการดำเนินของธรรม ถ้าธรรมเกิด ปราบกิเลสตัวมันเป็นอุปสรรค

ยกตัวอย่างเช่น เราลงมาจากภูเขา บิณฑบาต ดูเหมือน ๔-๕ กิโล ไกลนะ พอสว่างก็ ออกเลย ถ้าวันไหนจะฉัน แต่ไม่ได้ฉันทุกวัน ถ้าวันไหนจะฉันกะพอว่าวันนั้นเราจะออกจาก นี้ไปคงถึงหมู่บ้าน ถ้าจะช้ากว่านั้นจะไปไม่ถึงคือมันเพื่อยมาก ถึงขนาดนั้นไปถึงกลางทาง ไปไม่ได้แล้ว ไปนั่งเฝ้าอยู่ ที่นี้ก็เลสเกิดนะ พอไปนั่งเฝ้า แต่จิตมันสว่างมากนะ สว่างไสว ทางร่างกายอ่อนเปียก จะก้าวขาไปถึงที่บ้านเขาไม่ถึง แล้วไปพักอยู่กลางทาง สักเดี๋ยวกิเลส เกิดนะ เป็นคำๆ เหมือนเราพูดสู้กันฟัง หากเกิดอยู่ในหัวอก

เห็นไหมว่าฉันนะ ท่านอดอาหารกำลังจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายรู้ไหมว่าฉันนะ ขึ้นเป็นคำๆ ท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลา นี้กิเลสยังไม่ตายท่านกำลังจะตายรู้ไหม ขึ้นเป็นคำๆ นี้เรียกว่ากิเลสเกิดเพื่อสร้างอุปสรรค ให้เราก้าวเดินไม่สะดวก อย่างน้อยก็อ่อนแอท้อแท้ลง พอทางนั้นเกิดแล้วพบทางนี้ขึ้นรับ กันนะ ที่นี้ธรรมเกิดนะ ก็การกินนี้กินมาตั้งแต่วันเกิด ฟังซิ ธรรมะกับกิเลสแก้กัน การกินนี้ กินมาตั้งแต่วันเกิดไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านี้จะตายหรือ เอ้า ตายก็ตาย นั้นเห็น ใหม่มากัน ดิดฝั่งเลยเหมือนจ่อ นั่นนี่ละธรรมเกิดแก้กิเลส กิเลสเกิดมัดเรามันจะตายเห็น ใหม่ว่าฉัน ทางนี้ก็ต้องอ่อนเป็นธรรมดาใช้ไหม แต่มันพลิกปู้บ กินก็กินมาตั้งแต่วันเกิด ไม่ เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านี้จะตายๆ หรือ เอ้า ตายก็ตาย นั่นปู้บดิดฝั่งเลย

เรื่องกิเลสเกิดธรรมเกิดนี้เป็นตลอดนะ พูดอย่างนี้พูดให้ใครฟังไม่ได้ เพราะมัน เป็นอยู่ลึกๆ ก็คิดดูซิเดินจงกรมอยู่ที่นี่ ทางจงกรมไปน้ำมันไม่ได้ไปนะ มันไม่ไปเพราะอะไร คือจิตนี้มันจะเข้าข้างในหมด ไม่ออกข้างนอก ตาก็ฝ้าก็ฟางไปหมด ไม่ได้สนใจกับอะไร มี แต่กิเลสกับธรรมพืดกันอยู่ในหัวอก ที่นี้ตาของเรามันก็ฝ้าฟาง มองอะไรไม่เห็น เดิน ชุ่มชุ่มๆ เดี่ยวโครมครามเข้าในป่า อ้าว ป่า ถอยออกมา เดินไปๆ คืออันนี้มันไม่ถอยกัน เข้าใจไหม

เหมือนนักมวยต่อยกันกรรมการเข้ามายุ่งไม่ได้เวลาพันกัน อันนี้มันกำลังพันกันซี มันก็ไม่สนใจกับอะไร โครมครามเข้าในป่า โห้ะ ป่า รู้ว่าป่าก็ออกมา เดินไปมาเข้าป่านั้น แล้วเข้าป่านี้อยู่อย่างงั้น คนไปเห็นเขาจะว่าบ้า คือจิตมันไม่ออกมันอยู่ภายใน มันหมุนของ มันอยู่ตลอด ตาก็เลยฝ้าเลยฟางมองไม่เห็น ก้าวขาก็ก้าวสะเปะสะปะไป คนไปเห็นเขาจะว่า เออ พระองค์นี้ท่านเป็นบ้าหรือไง ว่าได้ เพราะมันผิดสังเกตของคนของพระทั้งหลายเดิน ก็

ทางมีอยู่ทำไมไม่ไป โครมครามเข้าไปแล้วในป่า เราเป็นแล้ว นี่ละที่ว่ามันเป็นมันไม่ออกข้างนอกนะ มันจะหมุนอยู่ข้างในกิเลสกับธรรม เผลอกันไม่ได้พูดง่าย ๆ นี่ละที่มันรุนแรงเข้าวังใน กิเลสกับธรรมนี้เผลอกันไม่ได้ ชัดกันอยู่ตลอดเวลา

ฉันจึงหันน้ำมันไม่ได้อยู่กับอาหารการกิน มันจะอยู่ลึก ๆ นะ มันจะหมุนของมันอยู่ลึก ๆ ไม่ได้ทำงานเต็มทีก็ตาม มันก็ได้ทำแบบลึกลับของมัน พอหยุดการงานอะไรแล้วที่นี้ ฟุ้งเลย นั่น นั่นละการภาวนา ท่านทั้งหลายฟังเสียนะ นี่ถอดออกมาจากหัวใจมาพูดให้ฟังนะ ไม่ได้มาโหม้มาคุยมาอวดอะไรนี่นะด้วยความเมตตาที่มาแล้วให้ฟัง เวลากิเลสมีกำลังมากมันเป็นวัฏจักร มันทำงานอยู่บนหัวใจของสัตว์โลกทุกตัวสัตว์ คิดเรื่องอะไรจะเป็นเรื่องของกิเลสทั้งมวล ๆ ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสสัมพันธ์กับอะไรจะเป็นเรื่องกิเลสออกเดินก่อนออกเดินหน้าก่อน ๆ นี่ที่เรายังไม่เคยภาวนา แล้วผู้ภาวนายังไม่ได้หน้าได้หลังหนึ่งนะ มันก็เป็นของมันอย่างนั้น

แต่เวลาภาวนาฝึกหัดไม่หยุดไม่ถอย เอาไปเอามาจิตก็ค่อยได้หลัก ๆ ที่นี้ก้าวเข้าสู่สติปัญญาอัตโนมัติ นี่เรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัตินะ ทำงานแก่กิเลสเองเป็นอัตโนมัติเหมือนกันกับกิเลสมันทำงานเพื่อมันบนหัวใจสัตว์ นั่งอยู่ ยืนอยู่ นอนอยู่ก็ตามมองไปไหนนี่ พอตาเห็นพับมันจะคิดเป็นเรื่องกิเลส ๆ ไปหมด ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสสัมพันธ์กับอะไรจะเป็นเรื่องของกิเลสทำงานไปหมด นี่เรียกว่ากิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์ แต่ก่อนเราไม่เคยคิด แต่เมื่อมาทำงานฆ่ากิเลสบนหัวใจสัตว์ มันถึงระลึกได้ อ้อ นี่เวลากิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์ก็เป็นแบบที่ธรรมทำงานเพื่อฆ่ากิเลสอยู่ในหัวใจเราแล้ว จับได้

จากนั้นมันก็หมุนของมันตลอด สัมผัสอะไรก็ปับเป็นธรรม ๆ แก่กิเลสทั้งนั้น ๆ นี่เวลา มันพลิกเป็นธรรมแล้วนะ เวลามันเป็นกิเลสมองเห็นอะไรเป็นกิเลสทั้งหมด จึงทราบได้ชัดว่า อ้อ กิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์ทุกตัวสัตว์เป็นอย่างนี้เหมือนกันหมด ที่นี้มันเลยยื่นเข้ามาตัวของเรากำลังฆ่ากิเลสอยู่โดยอัตโนมัติ มันก็เป็นแบบเดียวกันหมดเมื่อถึงขั้นมันเป็นแล้วเอาไว้มันอยู่ มันจะหมุนของมันตัว ๆ เพราะฉะนั้นกลางคืนนอนไม่หลับ กลางวันยังจะนอนไม่หลับอีก สุดท้ายต้องเอาพุทโธมา ฟังเสียนะให้ทราบ

คำว่าพุทโธคือจิตพุทโธนี้ ให้สติอยู่กับคำบริกรรมว่าพุทโธอยู่ในจุดเดียว จุดนี้เป็นจุดที่จะรวมอารมณ์เข้าสู่ความสงบ บังคับพุทโธ ๆ ไม่ให้เผลอ เผลอออกปัญญาแล้วนะ ออกสติออกปัญญาฟุ้ง ๆ เลยไม่ให้ออก บังคับไว้กับพุทโธ ๆ พอพุทโธ ๆ จิตก็ค่อยสงบลง ๆ หยุดแล้วการคิดภายนอก เรื่องสติปัญญาหยุด ๆ แล้วก็คิดแต่อันนี้สงบลงแนว ถ้าจิตจะอยู่ในความสงบพักอยู่นั้นก็พักได้แล้ว อ้าว ถ้าว่าจะนอนอย่างนี้ก็หลับได้ มี ๒ อย่าง การพัก

ภาวนาของนักจิตตภาวนา สติปัญญาอัตโนมัติต้องพักด้วยวิธีนี้ เอาพุทโธมากล่อมใจไม่ให้ ออก ให้อยู่กับพุทโธๆ สติติดแนบตลอดแล้วก็ค่อยสงบลงๆ ที่นี้จะอยู่ในความสงบก็ได้ เอ้าจะปล่อยลงให้หลับ เอ้า หลับได้ มีอยู่ ๒ อย่าง

พอออกจากนั้นจิตจะมีกำลังกระปรี้กระเปร่า เหมือนถอดเสื้อถอดหมวกที่เรา กำลังทำงาน เป็นนักมวยต่อยกันอยู่นั่นละ นั่นละสติปัญญาพัดกับกิเลสเรียกว่าต่อยกัน พอ จิตเข้ามาสู่ความสงบเรียกว่าให้น้ำเข้าใจใหม่ จิตสงบแล้ว ทีนี้จะพักก็พักได้ จะนอนก็ นอนได้ พอออกจากนี้แล้วตีตึงเลย จำให้ตี นี่ละนักภาวนา เปิดให้ฟังชัดเจนเลยจึงไม่มีคำ ว่าสะทกสะท้านในการเทศนาว่าการ ไม่ว่าจะธรรมชั้นใดตั้งแต่เริ่มต้นมาที่แรกจนกระทั่งถึง ที่สุดหลุดพ้นไม่มีอะไรสงสัยจากใจดวงนี้ หายสงสัยหมดแล้วมาเป็นเวลา ๕๗-๕๘ ปี แล้วมัง ๒๔๙๓ จนกระทั่งถึงปานนี้ก็ปีแล้ว

ตั้งแต่กิเลสขาดออกจากใจไม่มีกิเลสตัวใดเข้ามาแฝงเลย จึงเรียกว่าหมด ถึงจะเป็น ฟืนเป็นไฟในกิริยามารยาทแสดงออก เหมือนว่าจะกริ้วจะโกรธจะกัณฑ์นี้ก็มีแต่กิริยา เท่านั้น มันเป็นพลังธรรมไปแล้วนะนั่น ไม่ได้เป็นพลังกิเลส เป็นพลังธรรม พลังธรรมหมุน ตัวๆ คุณคนนั้นคุณนี้สาดกระจายไปอย่างนั้น มันเป็นพลังธรรมไปอย่างนั้นเสีย ใ้เรื่องราว ความโกรธก็มันหมดไปแล้วจะเอาอะไรมาโกรธ มันไม่มีจึงเรียกว่ามันหมด เป็นอย่างนั้น

ทีนี้ก็ยกตัวอย่างทิดหวรดนี่มันก็ลูกพระนี่ มันเป็นเณรอยู่นี่ละ นี่เอาตัวจริงกัน เรากำลังเขียนหนังสืออยู่กุฎิกระต๊อบเล็กๆ เวลานั้น โห การทำงานทำการข้อวัตรปฏิบัติ ใครทันทเราเมื่อไร เพราะฉะนั้นพระเณรจึงนั่งนอนใจอืดอาดไม่ได้กับเรา ตีตึงๆ เพราะ หัวหน้าเป็นอย่างนั้น ลูกน้องจะมาอืดอาดนอนต่อหน้าต่อตาขวางหน้าขวางตากับอาจารย์ ได้ยังงี้ใช้ไหมล่ะ ถ้าไม่อยากคอยขาด ทีนี้ก็ดูนาฬิกา พอดูนาฬิกา อ้าว มันได้เวลาแล้วนี่ มัน เลยเวลาแล้ว ดูนาฬิกาผิด ปูบปู้ขึ้นเลยลงปิดกวาด ปิดกวาดออกมาๆ

ธรรมดาถ้าปิดกวาดตามเวลา พระต่างองค์ต่างได้เวลาก็มีนาฬิกาทุกองค์ ท่านก็ปิด กวาดจากสถานที่ของท่านมารวมกันจุดกลางที่ศาลา พอออกมาที่ท่านก็มาเราก็มาเต็มอยู่ ทางศาลา วันนั้นออกมาไม่เห็นคนสักคน พระไม่เห็นสักองค์เลย มีแต่เราร้ายบ้ำอยู่คนเดียว ปิดกวาดออกมาแล้ว ขึ้น เณรนี่มันยังงี้ถึงเวลาปิดกวาดยังไม่เห็นใครมาปิดกวาดพระมัน ตายกันทั้งวัดเหอ ใครจะกุสลาใครล่ะ มันเป็นอย่างงี้เณร นาฬิกาได้เท่าไร เอาละนะ เณรก็ บอกเพ็งได้ ๓ โมง ๒๐ นาที ความจริง ๔ โมงปิดกวาด มันดูนาฬิกาผิดไปเรานะ จึงคว่ำไม้ กวาดๆ ออกมา ไหนว่าอีกนะ นาฬิกาเพ็งได้ ๓ โมง ๒๐ นาที ชัดว่าเราผิด เราก็ว่าหยุดๆๆ ขึ้นทันทีเลย เห็นไหมล่ะ หยุดๆ เตี่ยวจะมาเป็นบ้ำกันทั้งวัด พระจะเป็นบ้ำกันทั้งวัดไม่

สมควร เราจะไปแก้บาเรา แล้วก็เดินกลับกุฏิก็ๆ เณรมั่นคงจะหัวเราะ ก็เป็นไฟนี่จะกัด พระกัณฑ์ เรายังใจใหม่ พอว่าเราผิดเท่านั้นละ หยุดๆ มันจะเป็นบ้ำกันทั้งวัด เราจะไปแก้ บาเรา เดินก็ๆๆ เลย มันขบขันใหม่ละ

อย่างนี้จะเป็นไฟเลยนะ พอเจ้าของผิดนี่พลิกปั๊บเลย ไม่ให้มาปิดกวาด มันจะเป็น บ้ำกันทั้งวัด เราจะไปแก้บาเราก็ไป แต่ท่านยังดีท่านไม่ประชุมพระกลางคืน ไล่พระบ๊องค้ นี้ออกจากวัด มาทำให้พระเณรไหวกันทั้งวัดใช้ใหม่ละ ท่านยังให้อภัยนะ ให้ไปแก้บา จนกระทั่งปานนี้ไม่ทราบว่ามันแก้ตกหรือไม่ตกก็ไม่รู้ มันจะออกมันก็ออกแบบนี้ละ เข้าใจ ใหม่ละ เอละพอ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

จากเครือข่ายทั่วประเทศ